

פְּרֻשֵׁת :

אֲזָרֵי מוֹת – קְדוּשִׁים

הַפְּטָרָה:

ס. ויהי דבר.. הַלְדֹדֶשׁ אֶתִי (יְחֻזְקָא ל כו ב)
א. הַלֹּא כִבְנֵי כְשִׁיִּים (עֲמוֹס טו ז)
מוֹנִים כִּי־ב לְמַטְמוֹנִים
אבות פרק ג'

18:52	18:41	18:57	הַדְּלָקַת גְּרוֹת שֶׁבֶת :
19:59	19:56	19:58	צֵאת הַשֶּׁבֶת :
20:31	ר"ת:	19:18:45	שְׂקִיעַת הַחֶמֶה :

שְׁמוֹנֶת פְּסוּקֵי: 144 כשמוחברות
שְׁכַל הַמְּשָׁלִים פְּרֻשׁוֹתָיו עִם הַצְּבוּר מֵאֲרִיכֵין לוֹ יִמְיוֹ וּשְׁנוֹתָיו.(פְּרָכּוֹת ח)

קוֹצֵץ קֶטֶן הַכְּמוּת וְרֵב הָאֵיכוֹת לְחֻזַּק לְצוּתֵיהֶם שֶׁל אֲחֵינוּ צְנִי וְשֶׁרָחַל קְדוּשִׁים לְאַזְבִּיחֵם שְׁצַפְּמִים

פֶּסַח סְפִירַת הָעֶמֶר וְחַג הַשְּׁבוּעוֹת
מֵעֵט נִיצוּצוֹת וְגִרְגִימִים בְּעִבּוֹדַת הַשֶּׁם – ג'

לְקַחֵי הַפְּרֻשָׁה לְשֶׁבֶת
פֶּסַח שְׁנֵי הַהֶזְדַּמְנוּת פֶּז שְׁלֹף לְהִיֹּת צְדִיק גָּמוּר

פְּלִפְלִין מִפְּלִפְלִין – (סְדֵרָה 22)
חֲלָאָה בְּסְפִירַת הָעֶמֶר

הַכְּנָה לְקִרְאֵת חַג שְׁבוּעוֹת הַבַּעַל"ט א'
הַמְדְרִיק הַמְקַצֵּר א'

"יֵהָב לִיָּה יְדִיָּה, וְאוֹקְמִיָּה"
לֵב בּוֹעֵר וְכַסּוּפִים לְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ
מִהֲאֲדָמוֹר מִקְאֲמַרְנָא זְצִ"ל

כֹּה־אֶתְבַּתִּי תוֹרַתְךָ – לְמָה אֵין מְכוּנִים בְּעֶמֶר כָּלֵל ?
לְמָה הַקְּדִימוּ שִׁיר וְאַחַר כֶּךָ מְזֻמּוֹר ?

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשֶׁבֶת קוֹדֶשׁ. (סְדֵרָה 61)
בְּזִכּוֹת הַשֶּׁבֶת וְהַאֲמוּנָה תְּרַגִּישׁ בְּלֵב הַתְּגַלּוֹת אֹר מִפְּרֵשׁ שֶׁנִּקְרָא זֹאת

מַעֲלַת תְּפִלַּת וְתִיקוּן (סְדֵרָה 47)
תְּפִלָּה כּוֹתִיקוּן סִגְלָה לְשִׁמְרַת הַנֶּפֶשׁ

מַעֲלַת לְמוֹד הַזוּהַר (סְדֵרָה 52)
הַרְשָׁב"י תַּמָּה – אֵיךְ אֵין לָהֶם עֵינַיִם לְרֹאוֹת וְלֵב לְהַשְׁגִּיחַ ?

סוּד הַכֶּרֶת וְתִקּוּנוֹ א'
הַכְּנָה לְלִמּוּד בְּשִׁבוּעַ הַשְּׁשִׁי וְלִיל חַג הַשְּׁבוּעוֹת

פְּלִאֵי הַבוּרָא מִבְּשׂוּרֵי אֲחֻזָּה אֱלוֹהֵי(סְדֵרָה 26)
רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי – אֵי אֲפֻשֶׁר לְהַשִּׁיג הַיְחוּד בְּשִׁלְמוֹת עַד שׁוֹכֵינִי לְיִשְׂרָאֵל הַלֵּב

תּוֹפִינִים לְשֶׁבֶת קוֹדֶשׁ
יְכוּל כְּמוּנִי ? רֹאוּ דָבָר פְּלִא שֶׁאֲפֻשֶׁר ...

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשֶׁבֶת קוֹדֶשׁ (סְדֵרָה 61) – בְּזִכּוֹת הַשֶּׁבֶת וְהַאֲמוּנָה תְּרַגִּישׁ בְּלֵב הַתְּגַלּוֹת אֹר מִפְּרֵשׁ שֶׁנִּקְרָא זֹאת

רק לעתיד כמ"ש (סוף תענית) עתיד הקב"ה וכו' וכל א' מראה באצבעו וכו' זה ה' קוינו לו ונו', ובעולם הזה אין התגלות כזה רק בקיום שהיה לפי שעה כמ"ש (במכילתא וזה"ק ח"ב ס"ד ב) ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל, ואז אמרו זה אלי וגו' אך תיכף נסתלק כמ"ש בזהר הקדוש (שם ס' ע"א) חמו ישראל דלא הוה ההוא ויו יקרא דמלכיהון כו', וכן בשעת מתן תורה היה התגלות הזה כמ"ש פנים בפנים דבר ה' עמכם וגו' אך אח"כ נתקלקל, ואין עוד התגלות כזה בעולם הזה עד לעתיד, אבל על ידי אמונה יכולים להשיג אור זה שיהיה מפורש והוא נקרא זאת כמ"ש בזהר הקדוש (ח"ג ר"ל ע"א) איהו אמת ואיהו אמונה, וכמ"ש (פסחים נו.) כשם שאין בלבך אלא אחד היינו שבלבך היא מפורש ע"י מדת אמת כמ"ש תתן אמת ליעקב, כך אין בלבנו אף שאינו מפורש כ"כ על ידי מדת אמת. מכל מקום באמונה היא מפורש בלבנו שה' אחד, ומשו"ה נקרא שבת זאת כמ"ש אשרי אנוש יעשה זאת וכמ"ש ב"מ"ר (פ' ז' פ' כ"א) בזאת בזכות שבת כו' דשבת מעין עולם הבא א' מס' לעולם הבא כמ"ש (ברכות נו:) והוא דבשבת הוא מהימנותא שלימתא וכמ"ש בזהר הקדוש (ח"ב פ"ח א') דהא תליא מהימנותא דלעילא בעתיק וכו' ובחלקא דתפוחין כו' ומשו"ה שבת נקרא זאת, שאז מהימנותא שלימתא ויכולים להשיג על ידי אמונה התגלות מפורש שנקרא זאת, וזה שאמר לו בזאת יבא אהרן אל הקודש, היינו כשירגיש בלב התגלות אור מפורש שנקרא זאת אז יבא אל הקודש, וז"ש בזהר הקדוש (נ"ח ע"ב) וזימנא חד הוא חווי ידעי כהני וכו', והתגלות כזה הוא רק בשבת שהוא מהימנותא שלימתא כאמור אך בשבת הקדושה מצד השי"ת כמ"ש לדעת כי אני ה' מקדשכם, וכאן אמר לו רק כשירגיש בלב התגלות הנקרא זאת שיהיה מצדו, וע"ז נאמר לו בסוף הפרשה שהתגלות כזה יוכל להרגיש ביום הכפורים שהוא גם כן מקדושת השבת שישאל מקדשו ל' ויוכלו להכניס בו קדושת שבת מצד ישראל, והוא גם כן מעין עולם הבא שנקרא עלמא דאתי, והוא יותר מעין עולם הבא שאין בו לא אכילה ולא שתי' כמו עולם הבא ממש, ונקרא שבת שבתו והוא מצד ישראל, ואז יבא אל הקודש, וע"ז ויאמר ה' אל משה שגילה השי"ת למשה רבינו הזמן שיבא אהרן אל הקודש הוא בזאת כשירגיש בלב התגלות כזה וזה אמירה בלחישא תול כמל אמרתי, ומכל מקום נאמר לו דבר אל אהרן אחיך על פשוטי הפרשה שנתגלגל על ידי בני אהרן מצות הקרבנות ועבודת יום הכפורים, ואמר מקודם ואל יבא בכל עת שיש עתים וכמ"ש בזהר הקדוש וע"ד כתיב עת לכל הפז' וכ' ואני תפלתי לך ה' עת רצון, והוא עפ"מ"ש (מ"ר ואתחנן) שערי תפלה פעמים פתוחים פעמים נעולים כו' מה המקוה כו' אבל הים לעולם פתוח כך ידו של הקב"ה לעולם פתוח לקבל שבים

אחי ורעי קוראים יקרים נמשך בס"ד עם הרועה הנאמן של השבוע משה רבנו ע"ה. וכבר הנענו להצי הדרך ברוך השם אבל יש עוד עבודה לפנינו והשבוע (הרביעי) שבו נמשך החסד הרביעי שהוא הנצח) פלו בבחינת משה רבנו ע"ה מדרתו נצח ואין נצח אלא תורה. שכל שאר קנינים שאותה נותן לאדם ושאותה לוקח ממנו הכל עובר ובטל מן העולם. אבל אם אתה קונה קנין תורה מאחרים או שאחרים קונים ממך, הרי זה קנין נצח. והנותן והמקבל שניהם משתכרים. ואין בתורה שום דבר בטל ועובר כלל. לכן משה רבנו שפטר נפשו על התורה זכה בה וזכה לכל הדורות. ולכן גם קרניה על שמו פדכתיב: 'זכרו תורת משה עבדי'. ובהכנה לשבוע הבא (פרשת אמר) החמישי שבו נמשך החסד החמישי שהוא הוד נשתדל להדבק במדותיו של אהרן הכהן שמדרתו הוד. אוהב את השלום ורוצה שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. ולכן כל הרואה הוד וקדושתו של אהרן מיד נמשך לבו אחריו, ואחרי תורתו. הכל אומרים: "ראו אהרן זה שנתן צוארו בעול התורה שלמדו אחיו הקטן ממנו, ויש על גדלתו ולא קנא בו מעולם". וכמה נאים מעשיו וכמה הוד וקדר נפוכים עליו תמיד, וזכה לחשן על לבו הטהור ולזה צריך לשאף להדבק במדרתו הנעלה. בשבוע הבא א"י... נראה מדותיהם של יוסף הצדיק ודוד המלך ע"ה. ועוד כתיב בפרשה 'ידבר ה' אל משה אחרי מות' וגו' ויאמר ה' אל משה דבר וגו', בדבור הראשון לא נזכר מה דיבור ולמה כ' ויאמר כמו שהקשה בתו"כ ובזהר הקדוש. ואמר בזהר הקדוש וידבר דרגא חד ולבתר ויאמר וגו' דרגא אחרא והיינו מדת מלכות שנקרא גם כן שם הוי"ה והענין הוא וידבר הוא דיבור תורה שבכתב וכמ"ש (מכות יא.) בלשון עז דבי וידבר וגו' מפני שהן של תורה והיינו שהד"ת שהוא דיבור הפרשה זו נתגלגל על ידי בני אהרן וז"ש אחרי מות וגו' בקרבתם ואז נכתבה הפרשה על ידיהם. וזה ענין שנכתב בפ' יוהכ"פ אחרי מות וגו' שהקשה במ"ר (סו"פ כו) בא' בניסן מתו בניו של אהרן ולמה מזכיר מיתתן ביום הכפורים כו' אך על ידי מיתתן נתגלגל ונכתבה פרשת יום הכפורים, ויאמר ה' אל משה היינו אמירה בלחישא שהוא תורה שבעל פה כמ"ש תול כמל אמרתי שהוא תורה שבעל פה שאינו ניכר מפורש אך שבא מהשי"ת רק מה שהשי"ת מופיע בלב החכמים דברי אלקים חיים, וזהו שנאמר למשה ההרגשה בלב האור, והוא משנ"א בזאת יבא אהרן אל הקודש שכבר הקשה בזהר הקדוש (נ"ח ע"ב) כתיב דאתמר ואל יבא בכל עת אמאי לא כתיב במאי זימנא יעול רק בסוף הפרשה נזכר יום הכפורים, אך הענין דזאת נק' מדת מלכות, והיינו דכמו זה הוא התגלות מפורש לעין שמראה באצבע, והתגלות כזה לא יהיה

הַכְּנֵי תוֹרָה לְסַעֲדָתָהּ רֵאשׁוּנָה לִיל שֶׁבֶת יִצְחָק בְּגֵזֶר אֲבִינֵינוּ לְהַצִּיל מִחֲבֵלֵי מִשְׁחָה וְיֵאמֵר בְּקוּל רֵם וְכֵן עֲלֵמָהּ הָאֵל הִיא סַעֲדָתָהּ הִיא סַעֲדָתָהּ הַחֶלֶל תַּפּוּחֵין קַדְיֵשִׁין

הבתי תורה לסעודה לנינו
גדר אברהם לנינו
להגיל מדינת ישראל
הא היא סעודתא דעמא קדישא

שבים דבעל תשובה בשעתא חדא וכו' ברנעא חדא קריבין לגבי קב"ה כו' ואינין משכו ל' ברעותא דלבא יתיר כו' (כמ"ש בזהר הקדוש חיי קב"ש סוע"ב) והם וזכין לשער הנ' בינה שהוא עלמא דאתי, אבל לכהן גדול הזהיר ואל יבא בכל עת. ועת רצון היינו כשיש חיבור עת שהוא מדרת מלכות ורצון שהוא רצון עתיקא בלא מעם כ"ע דאיהו כתר מלכות, וכמ"ש בזהר הקדוש (ח"ב קני"א) עת רצון אוף הכי כללא איהו כחדא עת חד ורצון חד אתכלילו דא בדא והוי חד. והיבור זה הוא בשבת דהוא מהימנותא שלימתא דתליא בעתיק"ק וז"ל וחקית רק דבשבת הוא מצד השי"ת וביום הכפורים שהוא שבת דישאל מקדשו ל' או בזאת יבא אהרן אל הקודש. וזהו שנגלה למשה רבינו במה שנאמר ויאמר ה' אל משה הוא מש"נ בזאת יבא. ע"כ עוד בענין קדושת השבת ותיקון המידות בפ' קדושים נכתב עשר פעמים אני ה' אלקיכם כמ"ש בבעה"ט, וכבר אמרנו שבכ"מ מספר עשרה מורה על עשר מדות, והנה אני נקרא מדה אחרונה אני ה' שוכן בתוך בני ישראל, הו"ה דהיינו יחוד קבה"ו, אלקיכם שהוא בעל הכחות כלם, וכן בעשה"ד פתח אנכי ה' אלקיך דהיינו גם כן כנ"ל, רק דשם יש כ' באמצע שמורה על כ"ע וכמ"ש בזהר הקדוש (רע"מ פנחס רנ"ב) אנכי ב' כתר ובי' אין וכו', והיינו שאז היה מפורש שישאל מבוררים בעל העשר מדות, כ"ע איהו כתר מלכות. והיינו דאז היו ישראל כאיש אחד בלב אחד וממעם זה נכתב שם בלשון יחיד כמ"ש בזהר הקדוש (פ' זו פ"ד ב') מה שאין כן כאן, ומ"מ הוזכר כאן עשר פעמים אני ה' שישאל מבוררין בכל העשר מדות (וכמו שנת' במ"א) וכן מורה היחוד ה' היא האלקים, ושלוש פעמים ראשונים הם כנגד ג' ראשונות, ופתח קדושים תהיו כי קדוש אני ה' והוא כנגד מדרת חכמה דאיקרי קודש עלאה כמ"ש בזהר הקדוש (ח"ג רצ"א) והיינו שיקבע הד"ת שהם קודש עלאה, כמ"ש בזהר הקדוש קדושים תהיו תהיו ודאי, ואחר כך ב' ואת שבתותי תשמרו אני ה' והוא שבתותי שבת עלאה שהוא קדושת שבת דעתיקא והוא נגד כ"ע (כמשי"ת כ"ב) והוזכר מקודם קדושה נגד חכמה שלזכות לקדושת כ"ע והוזכר מקודם קדושה נגד חכמה שלזכות לקדושת כ"ע הוא רק ע"י שיזכו להתגלות האור שבחכמה שהיא הד"ת שהיא נגד מאמר יהי אור, וה"פ אורה בפ' נגד חמשה חומשי תורה (כמ"ש ב"ר פ"ג) ועי"ז וזכין להיות קשיר בשורש בכ"ע, שהוא שכל הנעלם מכל רעיון, במאמר בראשית בשביל ישראל שנקראו ראשית, וכמו שאומרים בסעודה דעתיקא נהורי ישרי בה בקביעות והוא כמ"ש (בזה"ק רע"מ פ"ב) ועלת העלות בחר דאנת תמן לית פסק לנביעי דנהורא דאורייתא, ואיתא ברע"מ (לק פ"א) דבי' עלת העלות איהו על כלא כו' דכשוזכין לקדושת עתיקא שהוא כ"ע לית פסק לנביעי דנהורא דאורייתא וז"ש נהורי ישרי בה. ובעיני מה שנאמר קדושים תהיו, תהיו ודאי: ואח"כ ב' אל תפנו אל האלילים ואם היה המכוון על ע"ז ממש יקשה למה הוזכר כאן

בשלמא בעשרת הדברות הוזכר ראשונה אנכי ולא יהיה לך קבלת עול מלכותו. מה שאין כן כאן שמדבר מקדושת ישראל קדושים תהיו. ובודאי מי שעובר ע"ז אינו בכלל ישראל ומה מיבו לקדושה, ולמעם יה דרשו בנ"מ (שבת קמ"ט). על דיוקנא עצמה שאף בחול אסור להסתכל ופירש"י שהוא צורות היות משונות ושל בנ"א של מעשים וכו' ע"ש והיינו שבנמרא אמרו מאי נמרא אר"ה אל תפנו אל מדעתכם. ואלו לפי התוס' דמייירו בשו"י לשם ע"ז הרי הוא בפשימות אל תפנו אל האלילים וע"כ פירש"י צורות היות וכה"ג רק שהוא ראיה שמפנה לבו לדברי במלה וזהו שאמר ר"ה אל תפנו אל מדעתכם שמי שלבו מלא ביראת ה' אינו מפנה לבו לדברי במלה. והתוס' שהכריחו ממה דקרו לר"מ בן סימאי בנן של קדושים דלא מסתכל בצורתא דיוזא מכלל דאחרנין מסתכלו. התוס' בעצמם (בע"ז נ. ד"ה ה"ג) פ"י דיוקנא עצמה על צורתא דיוזא שזה ודאי לא נעשה לשם ע"ז. והקשו מה חסידות איכא כו' ותירצו שאף שהיו צריבין להצורתא דיוזא כדי לידע איזו מטבע ולא שייכא בה הפנאה מ"מ לא הוי מסתכל. וכשהיה נצרך היה מראה לאחרים. ובזהר הקדוש גם כן הקשה לו לפרש הפסוק על ע"ז ומפרש (פ"ג סע"ב אסור) אסור ל' לבי' לאסתכלא בשפירו דאנתתא בגין דלא ייתי להרהורא בישא וכו' וכך הוה ר"ש וכו' מאיך עיני' והוה אמר להברייתא אל תפנו ואמר אחר כך בזהר הקדוש ואי סליק ההוא הרהורא בישא עליוי אעבר משום ואלהי מסכה לא תעשו לכם. והוא עפ"מ שנמרא (שבת קה:) לא יהיה בך אל זר איהו אל זר שיש בגופו של אדם זה יצר הרע, והיינו שעל ידי שפונה לדברי במלה יבוא להרהור ומביא יצר הרע בלבו ועובר על ואלהי מסכה ל"ת לכם, וכמ"ש הרמב"ם (סוף ה' איסו"ב) דאין הרהורין שולטין אלא בלב פנוי מן התורה, וקרו ל' אלהי מסכה עפ"מ בזהר הקדוש (ח"א רב א) יצ"ט בני הדוותא דאורייתא ויצר הרע הדוה דחמרא וניאופין וגסותא דרוחא. ותחלה בא היצר הרע בקלות ומסיתו לחדוה דחמרא, שאומר שנחסר לו שמחה ונצרך לו היין ועי"ז נעשה אצלו הלך ואורח כמ"ש (סוכה נ"ב): מתחלה קראו הלך ואחר כך קראו אורח ואחר כך קראו איש. וכמ"ש (סוטה ז.) הרבה יין עושה וכן איתא (יומא עד:) כל הנותן עינו בכוסו כל העריות דומות עליו כמישור. וזהו שנקרא היצר הרע של עריות אלהי מסכה שמתחיל בחדוה דחמרא ומביא לידי ניאופין. וכאן נא' פעם ג' אני ה' נגד בינה ליבא שיכנס היראה למעמקי הלב ולא יפנה אל האלילים, וכן לפ' הנמ' אל תפנו אל מדעתכם היינו שיהיה לבו מלא מיראת ה' ולא יפנה לבו לדברי במלה שהם הדיוקנאות. ואם יפנה לבו לבטלה ישאר מקום להיצר הרע שהוא אלהי מסכה שיכנס ללבו. ובא כאן הסדר בג' הראשונות חכמה כ"ע ואחר כך בינה. שעל ידי שזוכה לחכמה ובינה מחיבור חו"ב מוחא ולבא יולד הדעת שהוא פנימיות מכ"ע. וזוכה לקדושת עתיקא שקשור בשורש בהשי"ת כ"ע איהו כתר מלכות:

[מלְקָט מִנְחַת יִצְחָק]

מעלת תפלת ותיקין וסדרה (47) – תפלה פותיקין סגלה לשמירת הנפש

באומרו די לי לעשות החיוב מאי דלא סני בלאו הכי, חוששני שהוא בכלל, מי שלא חס על כבוד קונו שראוי לו שלא בא לעולם, שמאחר שהיה יכול לכבד את ה' ולעשות נחת רוח ליוצרו בעשותו הנהו מילי דחסידותא והוא לא עשה כך. נמצא שאינו חס על כבוד קונו. ולפי"ז יבואר הטעם דאם אינו עושה המצוה בתיקונה בכל פרטיה דאינו משלים בזה התיקון ואין לו המעלה הנמשך מעשיית המצוה, וביותר יבואר חסרון שלימות המצוה דסמיכות נאולה לתפלה שאינו בהנץ החמה. והא לך מעלות המתפלל עם הנץ החמה מספר וזרח השמש ותקון הצות. דף שלי"ה. קונטרס ההתעוררות לרבינו שלום לופס זצ"ל

[מלְקָט מִנְחַת יִצְחָק]

מעלת למוד הזוהר (סדרה 52) – הרשב"י תמה – איך אין להם עינים לראות ולב להשגיח?

לאשנחא, ולא ידעין, ולא שוין לפייהו לאסתכלא בךעותא דמאריהו, היך ניימין, ולא מתערי משנתיהו, עד לא ייתי יהוה יומא דחפי עלייהו תשובא ונקבלא, ויתבע יהוה (דף ג"ח ע"א) מאריה דפקדונא, חושבנא מנייהו מנאן למנען, כל אוחו פן אקס שפסרי רעונו צאים עליו – פפרת תטאיו הס. וכל מי שמתעורר על יסורי הצדיקים, מעצמיו תטאיהם מן העולם. ועל פן ציוס הזה וקראים חתרי מות שני בני אהרן, שגממעו העם וילטערו על אהרן הצדיקים, ויתפפרו להם תטאיהם. וכל מי שמתעורר על אהרן על הצדיקים או מוירד עליהם דמעו, הקלוש ברוח האל מקריז עליו וואמר: (ישעיה ו) וסר עונך ומטאתך ספכר. ולא עוד, אלא שאלא ימוחו בניו צימיו. ועליו פתח (סס ג) יקאה זרע יאריה ימים וגו'. ולאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא צעת עת אל הקלוש וגו'. רבי שמעון פתח

ואמר

פרשת אחרי מות – קדשים תשפ"ג רנע... שיר לסעודה זו קבר שרתם?

נורא נוראות פוק חזי דמוכח מי נכנס בגדר שלא חס על כבוד קונו בספר אור צדיקים סימן כ"ד הלכות דרך א סעיף קב"ג וז"ל: כלל גדול לשמירת הנפש לסמוך נאולה לתפלה, לכן אף בשבת ויו"ט יסמוך. הנה כמו דהבטחת חז"ל דאינו ניווק כל היום ושהרי העיד ר"י בן אליקים משום קהלא קדישא דבירושלם דאינו ניווק כל היום כולו (ברכות ט:)) כתבו התוספות דמייירי רק אם מתפלל בהנץ החמה, כן סגולה זו דשמירת הנפש ע"י סמיכות נאולה לתפלה מייירי ג"כ בהנץ החמה, ובפרט דמסתברא דענין אחד הוא הא דשמירת הנפש ומה דנקט דאינו ניווק ולהבין, אמאי שכר זה דוקא כשסומך נאולה לתפלה בהנץ החמה, לפי מ"ש בספר פלא יועץ אות ה' חסידות וז"ל: ומאן דסני בידיה למעבד מילי דחסידותא, והוא נאהו

*** העלון טעון גניזה ***

דברי תורה לסעודה שלישית בגני יצחק מלמד את התלמידים על חג שבועות

ואמר, (קהלת א) כל הנחלים הלכים אל הים והים איננו מלא וגו'. אמר רבי שמעון, פסוקי על גני העולם, שהרי אין להם עינים לראות ולב להשגיח, ולא יודעים ולא שמים לבם להסתכל על גלגל רבונם, חיו שנים ולא מתעוררים משנתם טרם יבא אורח האים שהשגח ואפלה יכפו עליהם, והצדע אורח בעל הפקדון מהם שהצדו. וברוחא כל יומא קארי עליהו, ונשמתיהו, אסתידיהו בהו בבל וימא ויליאי, אורייתא ראמת קלין לבל עבר, מברות ואומרת, (משלי א) עד מתי פתאים תאחבו פתי (משלי ט) מי פתי יסור הנה חסר לב אפרה לו. לכו לחמו בלחמי וישתו ביין מסכתי. ולית מאן דירבין אודניה, ולית מאן דיתער לביה. והסגלו בכל יום סורא עליהם, ונשמתיהו מעידיהם בכל יום ולילה, הסורה מרימה קולות לכל עבר, מכזיזה ואומרת: (משלי א) עד מתי פתאים תאחבו פתוישם ט) מי פתי יסור הנה חסר לב אמרה לו לכו לחמו בלחמי וישתו ביין מסכתי. ואין מי שיעזר ואלו מי שיעזר את לבו. תא חיו, ומיני דרי בתראי דיינותן, דיתנשי אורייתא מבינייהו, וחכימי לבא יתבנשוון לאתרייהו, (ס"א לאתרא קדישא) ולא ישתכח מאן דסגיר ופתח. ווי להווא דרא. ומכאן ולהלאה, לא יחא דרא בדרא דא, עד דרא דייתי מלכא משיחא, ומנדעא יתער בעלמא, דכתיב, (ירמיה לא) כי בלם ידעו אותי למקמנם ועד גדולם. כל ראה, עתידים הדורות האחרונים שיכחו ששכח טורח מעיניהם, ותכמי הלכ יתפנסו למקומם (לחור קודש), ולא ימצאו מי לסגור ופתח. אזי לאורח הדור ומכאן והלאה לא יהיה דור כמו הדור הזה, עד הדור שיבא מלך המשיח, והדעה תתעורר בעולם, שכתוב (ירמיה לא) כי בלם ידעו אותי למקמנם ועד גדולם. תא חיו, כתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, ותנינן, מה שמייה דהווא נהר. אוקימנא יובל שמייה, דכתיב, (ירמיה יז)

ועל יובל ישלח שרשיו. ובספרא דרב המנונא סבא, חיים שמייה, דמתמן נפקין חיים לעלמא, ואינון אקרונ חיי מלכא. והא אוקימנא, הווא אילנא רבא ותקיפא, דמוון לבלא ביה. אקרי עץ חיים. אילנא דנטע שרשוי באינון חיים, ובלא הוא שפיר. כל ראה, סתוב (בראשית ז) ונהר יצא מעדן, ושמייה, מה שמו על אותו נהר. פלרטנ שמייה יובל, סתוב (ירמיה טז) ועל יובל ישלח שרשיו. ובספרא על רב המנונא סבא: חיים שמו, שמש יולאים חיים לעולם, והם נקראים חיי הפלטה. והרי פלרטנ, אותו עץ גדול וחסד שבו יש מוון לכל נקרא עץ החיים. האילן שנטע שרשיו פלרטנ חיים, והפל הוא נאה. ותאנא, הווא נהר אפיק נחלין עמיקין, במישח רבות, לאשקאה גנתא, ולרואה אילנין וגייעין, דכתיב (תהלים קד) ישבעו עצי יי ארזי לבנון אשר נטע, ואינון נחלין, נגדין ואתמישקין ומתבנשיין בתרין קיימין (ג"א סמכין) ואינון ברייתי (תרי) קרינן להו, (מלכים א ז) וביין ובעו"ז, ושפיר. ומתמן נפקין כל אינון נחלין, ושריון לון בחד דרנא דאקרי צדיק, דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. וכלהו אזלין ומתבנשיין להווא אתר דאקרי ים, והווא ימא דחכמתא. דרא הווא דכתיב, (קהלת א) כל (שמות ז ע"ב) הנחלים הולכים אל הים וגו' ושמייה, אותו הנחל האילן נחלים עמקים בשמן המשחה, להסקות את הגן והקוות עינים וגייעות, שסתוב (תהלים קד) ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע. ואוקס הנחלים שופעים ומתבנשים לשני עמודים, ואוקס צדיות (סתים) קוראים להן ימי' וצו"ז, ופס. ומשום יולאים כל אותם נחלים, ומשקיים אותם צדקה אחת שנקראת צדיקה, שסתוב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. וכךם הולכים ומתבנשים לאותו מקום שנקרא ים, והוא ים החכמה. זהו שסתוב (קהלת א) כל הנחלים הלכים אל הים וגו'

סוד הכרת ותקונו א' - הכנה ללמוד בשבוע הששי וליל חג שבועות

מקור הדברים בנמרא במסכת בבא בתרא דף י ע"א) מה הענין של הכרת וזה לשונו: "אדם נותן פרושה לעני זוכה ומקבל פני שכניה שנאמר (תהלים יז, טו) "אני בצדק אנווה פניהו אישבעה בהקיץ תבונתה" רבי אלעזר יחיב פרושה לעני והרר מצלי אמר דכתיב: "אני בצדק אנווה פניהו" מאי "אישבעה בהקיץ תבונתה"? אמר רב נתמן בר יצחק אלו מלמדי חכמים שמנדיין שנה מעיניהם בעולם הזה והקב"ה משיבין מזוי השכינה לעולם הבא. ואמנם כבר שאל מהרח"ו ויעיא את רבו האר"ל האם מי שאינו יושן כל לילה אחר האם נחשב לו כמו כרת? והשיב לו רבנו האר"ל (בשלחן ערוך האר"ל דף קנ"ג) שכן הוא אמת מי שהוא נעור כל הלילה בלה ואינו יושן כלל ועוסק בתורה, אם הוא חיב כרת על אינה עברה שעשה מחיבי כריתות, נחשב לו אותו הלילה כמו הכרת. ואמנם מצינו בשער היחודים דף טל) שרבנו האר"ל הוסיף לבאר פרט חשוב בתשובתו כאן וזה לשונו: "שכן הוא האמת שמי שהוא נעור כל הלילה ואין יושן כלל ועוסק בתורה ואם חיב כרת על אינה עברה שעשה מחיבי כריתות נחשב לו הלילה כמו כרת, ובלבד שילמד בלילה הווא בעניני העברה שעבר שחייבים עליה כרת. בלילה הווא בעניני העברה

שעבר שחייבים עליה כרת. והחידוש כאן בשער היחודים הוא התנאי שבלשון "ובלבד שילמד בלילה הווא בעניני העברה שעבר", שאם לא יעשה כן, לא יחשב לו נדנדד השנה כל הלילה לכרת. ויש לזכור זאת היטב. מה הוא הכרת? כתיב: "הכרת | תכרת הנפשי הווא ענוה ביה". שיש כמה סוגים של כרת הסוג הראשון - הצדיק ברנע יציאת נפשו בפטירתו מיד עולה למעלה למקום שישם הצבה נשמתו ועושה שם יחוד עם בת וזו להוציא נפשות גרים בעולם. ועל-ידי יחוד זה גורם ליחוד אחר עליון יותר של וזו להשפיע שפע בעולמות, אבל הרשעים בצאת נפשם נשארים למטה כי ברשעתם אינם יכולים לעלות למקום שהצבה נשמתם. ובחטאים נשארו בחוץ והווא הכרת. שנאמר "הכרת | תכרת הנפש הווא" שנכרת מלעשות את אותו יחוד רוחני וזה "הנפשי הווא". ומה שכתוב "ענוה ביה" דע כי הרשע מנע אותו יחוד הרוחני עליון שנקרא ענוה בסוד "כסיותה וענוותה" ובמקום ענוה שמנע נהפך לו לענוה. והווא "בה" באותה הנפש, ונקרחה הנפש הווא. כי האדם בשחוטא מוריד נשמתו לניהנום בעודו חי, כי בעת יצירתו נתנה בגופו וכשהווא חוטא, יורדת נשמתו... המשך בשבוע הבא א"ה [מלקט מנחת יצחק]

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי - לב האדם - אי אפשר להשיג היחוד בשלמות עד שזוכין לישר הלב

אתה אחד ושמוך אחד. בוהר הקדוש (פ' זו ע"ז ע"ב) וא"ת השתא לאו הוא אחד, לא דהא השתא הייבי עלמא גרמו דלא אשתבח הד כו' אימא עלאה אתרחקת מן מלכא ולא ינקא לי' כו' והשתא דלא אשתבח מלכא במטרוניתא כדן אימא עלאה נמלת כתרחה ומנעת מני' מביעי דנחלין כו' ואף דלמעלה אמר דיווג או"ח לא מתפרשון לעלמין וכ"ה בוהר הקדוש בכמה מקומות, ולעיל בוהר הקדוש (ס"ה ב') איתא ונהר יוצא מעדן יוצא ולא יצא משמע דיוצא תמיד וכאן אמר דמנעת מיני מביעי דנחלין. אך הענין שכל ימי השבוע נהר יוצא מעדן תמיד להשקות את הגן. והיינו הו' רבתי והו' זעירא והם כנגד ו' ימי המעשה וההמשכה כל ימי המעשה עד שבת שהוא מדרת מלכות גן שכינתא תתאה (כדאי' וז"ק ח"א כ"ו סועיא) ובשבת שהוא יום הניח ה' לך מעצבך וגו' ומן העבודה הקשה (כמ"ש זה"ק שם מ"ח ב) שאף שהוא בתוך העבודה הקשה הוא מכיר שהכל מהש"ת, ואין לנו מלך אלא אתה, ואז יש לו נייחא וזו הווא היחוד באמת וכמו שיהיה לעתיד לבתר דיתרן מלכותא דעשו וכו' ולבתר הויתר לה' המלוכה מאן מלוכה דא מטרוניתא כו' ובשבת איתא מהאר"י הק' שמשו מחזיר את הכתרים לישראל, מה שזכה משה ונמלן (כמ"ש שבת פ"ח). אך בימי המעשה הווא נגד ו' הנהר יוצא מעדן ואינו משקה הגן

ווי"ש אימא עלאה נמלת כתרחה ומנעת מיני' מביעי דנחלין. דכיון דישאל בגלות. ושמו של עמלק בעולם אין השם שלם, ועיקר היחוד כשהיא יחוד י"ק ב"ה וכמ"ש בוהר הקדוש (ס"ו סע"ב) ואין היחוד בשלימות. ומש"ה בשבת בתפלה שכנגד סעודה שזוכין בה לקדושת יעקב, וזוכין להמנוחה והנייחא אומרים אתה אחד ושמוך אחד כמו שיהיה לעתיד ה' אחד ושמו אחד, ואחר היחוד ה' אחד כתיב ואהבת את ה"א בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. שאי אפשר להשיג היחוד בשלימות עד שזוכין לישר הלב להוריק הרע מלב כסיל שיהיה גם כן מלא קדושה, וכמ"ש בוהר הקדוש (ס"ז ע"ב אימתי צדק למדו יושבי תבל כאשר משפטך לארץ שאז זוכין למעבד דירה לון בתרי בתי לבא (ונתי' לעיל מא' יו"ד). וזה בכל לבבך בשני יצרך (ברכות נד.) ובכל נפשך (וכמ"ש) דקב"ה רוחא ונפשא דכלא וישאל אמרי נפשי רוחי אנת. ובכל מאדך כשווכה למעבד דירה לון בתרי בתי לבא. ובכל מאדך שמכרין שהכל מהש"ת והווא צופה לטובה. ולוה זוכין בשבת שהוא יום הניח ה' לך מעצבך וגו' וכמ"ש בוהר הקדוש וכאמור ואז היחוד בשלימות, ואומרים לכן בכל לב ובכל נפש ובכל מאודו נמליכו, והיתה לה' המלוכה, ונייחודו כמ"ש והיה ה' למלך עכ"ה ביום הווא יהיה ה' אחד ושמו אחד:

בליל פסח כידוע וזיה נצטוינו לספור שבעה שבועות שהם ז' מדות הקדושים בכדי שנמחר נפשותינו מצד אתערותא שלנו שנהיה מזוקקים שבעתיים עד חג השבועות להיות מוכן לקבלת התורה בקדושה ובטהרה. והז' מדות הם כנגד שבעה רועים שהמשיכו את התורה בעולם וארבעה הראשונים המשיכו את התורה שבכתב, כי אברהם אבינו ע"ה ממנו התחיל השני אלפים תורה (כמ"ש ע"ז ט). והוא מדת חסד ימין וכו' מימינו אש דת למו היינו אף על פי שהתורה הוא אש דת ההתחלה היא מימין, ויצחק אע"ה מדתו נבורה ואורייתא מגבורה נפקת. ויעקב אבינו ע"ה מדתו אמת דב' תתן אמת ליעקב ואמת זו תורה (כמ"ש ברכות ה:) והמה היו יחידים שקיימו את התורה, ומשה רבינו ע"ה הוא מדת נצח שהמשיך את התורה בהתגלות לכל ישראל אחרי אשר נעשו אומה שלימה ס"ר נפשות, ואחרן הכהן מדת הוד הוא נגד תורה שבעל פה כמ"ש שפתי כהן וגו' ותורה יבקשו מפיהו ומדת יסוד היא המשכת תורה שבכתב לתורה שבעל פה, ויהושע שקבל את התורה שבכתב ממשה רבינו ע"ה וממנו התחלת התורה שבעל פה אחר משה רבינו ע"ה, וגם בירבעם שבא מזרע יוסף היה בו התפשטות מתורה שבעל פה כמ"ש בגמרא (פנהרין קב). מל"ב ושניהם לבדם בשדה שכל מעמי התורה מגולה להם כשדה. ומאבי בנו יצא משיח בן יוסף, ומדת מלכות דוד המלך ע"ה מלכות פה תורה שבעל פה קרינן לה, והנה בזהר הקדוש (ח"א קכ"ב) איתא באתר דמאריהון דתשובה קיימין צדיקים נמורים לית לון רשו לקיימא וכו' כמ"ד בגמרא (ברכות לד:) מקום שבעתי עומדין אין צ"ג יכולין לעמוד, וכאן אמר בזהר הקדוש דאינון דעבדין פסח שני לאו איהו כמאן דנטיל פסחא בזמני כמ"ד בגמרא (שם) כל הנביאים וכו' אלא לבעתי אבל צ"ג עין לא ראתה כו', ובאמת או"א דא"ת כי צדיק גמור ההולך מחיל אל חיל כל ימי חייו בלי מחסור כמ"ש בזה"ק (שם) ואברהם זקן בא בימים עובדו קריבו ל' בכל יומא מדרגא לדרגא, המדרגה שלו גדול מבעתי. ואמנם הבעתי הפורש ממעשיו ומדלג בחושך לאור קדושתו ית"ש שלא כסדר אורחות החיים וכמ"ש (מנחות כט). תליא כרעו דה' דאי הדר בתשובה מעייל ל' ופריך וליעול בהך ומשני לא מסתייע מילתא והיינו שלא יוכל לשוב בדרך שיצא משם רק בכח שלמעלה הימנו ומהשגת אדם והקב"ה מרחם עליו ותאום יביאנו להיכלו וכמ"ש בזה"ק (שם) בעתי בשעתא חדא וברגעא חדא נתקרב להשי', ובמדרגה זו הוא גדול מצדיק גמור: [מלקט מנחת יצחק]

בשבע הבא יחול אי"ה פסח שני ראו פלאי פלאות לאן יציר הומר יכול להגיע, איתא בזה"ק (בהעלותך קנ"ב ב') מתמה אי רוא דפסח שלמא בניסן איך יכולין אילין דאסתאבן למעבד בירחא תניינא דהא איעבר זמני ע"ש. אך הענין דידוע כי יש ששים רבוא אותיות לתורה וכנגדם ס"ר נפשות ישראל, וכל נפש מישראל יש לו חלק באותיות התורה, והנה בעת עמדם על הר סיני והיו כלם כאיש אחד בלב אחד כלו לה' הפצים ומשתוקקים מאד בשמחה רבה לקבל עליהם עול מלכותו והקדימו נעשה לנשמע לשון שמה"ש משתמשין בו (כמ"ש שבת פח:) היינו כי אמרו נהיה כמלאכים שלא נוכל לעשות דבר נגד רצונו ית' כמו המלאך שאין מלאך אחד עושה שתי שליחות כי לא יוכל לשנות עצמו מתכלית הבריאה שנברא לאותו שליחות, וכמו"כ אמרו ישראל גם כן נעשה רק רצון השי"ת את אשר יצוה לנו ולא נוכל לעשות שום דבר נגד רצון השי"ת, ובכח הדברים האלו ובהתשוקה רבה הונו המשיכו את התורה מן השמים לארץ על ידי מרע"ה, והנה האנשים שהיו שמים לנפש אדם היו אנשים צדיקים כמ"ש בגמרא (סוכה כה.) או שהיו מישאל ואלצפן או שהיו נושאי אורנו של יוסף, והיו פטורין מן הדין מפס"ד מטעם עוסק במצוה ומה לחצם לקרב לפני מרע"ה בצוהה רבה למה נגרע וגו' ומה היה הגרעון מצדם. אך צעקתם היה כי המה היו משתוקקים מאד לקיים מצות הקרבת הפסח בזמנו בתוך כלל ישראל וע"ז הצר להם מחד שלא זכו לעשות לקודש בתוך כלל ישראל כמועדו, וע"ז השיב להם משה רבינו ע"ה עמדו ואשמעה וכמ"ש (ברכות כו:) אין עמידה אלא לשון תפילה, היינו התפללו להשי"ת מעומק לבבכם ע"ז ועל ידי הצעקה והתשוקה שלכם תמשיכו דבר ה' אלי כמו שהמשיכו ישראל את התורה כולה בגודל תשוקתם וע"ז אשמע מה יצוה ה' לכם, וכן היה כי פעלו בתפלתם התחדשות הדין מהקרבת פסח שני המרמז כי יש תקוה לכל נפש מישראל אפילו למאן ושהיה בדרך רחוק במיוחד שהתרחק עצמו מלגשת אל הקודש ואפ"ה עושה פס"ש וכמ"ש (שבת פט:) אם יהיה המאיכם כשנים הללו שסדורות ובאות משו"ב כשלג ילבינו להיות זדונות כזכיות ונת' ל"ג בעו"מ א"ב:) וזמן הקרבת פס"ש הוא ביום ראשון מספירת הוד המרמז על תורה שבעל פה שנאמר עליו (בגמרא נדרים כב:) כי ברב חכמה רב כעס שעל ידי הרב כעס זכו לרב חכמה לתקן הרב כעס, והנה ידוע כי בליל ראשון של פסח כי ופסח ה' וגו' והי' אתדל"ע מצד השי"ת להזריח בלבבות בני ישראל אור קדושתו ית' בבהירות גדולה ואח"ז נסתלק אותו האור ונשאיר בלבבות בני ישראל תשוקה לאותו האור שזכו

פסח ספירת העמר וחג השבועות – מעט ניצוצות וגריגרים בעבודת השם – ג'

לכל עם ולשון ומשפטים בל יחיו בהם. ומי בשחק יערוך את כל הכבוד לזרע אברהם עבדו בני יעקב בחריי אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון ושם שם לו חוקיו ומשפטיו לישראל לקדשנו כמצוותיו ולקרבתנו לשמו הגדול לשרתו ולברך בשמו להחיותינו כהיום הזה, אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה מאד ירושתנו. ח"ב יתירה נודעת לישראל בהר סיני מראש חדש סיון והן על זאת תפארת עטה לחדש השלישי להיות משובה ומפואר והמתנשא לכל לראש חדש השנה, ולא לבדו על עצם יום הקדוש זמן מתן תורתנו ביום השישי אכן עוד בו תוספת קדושה גם מיום ראש חדש, וח"ב יתירה נודעת להם בשבת המלך הקדוש על ראש ההר מיום ראש חדש נצב לקראתם ולא עוד אלא כי הקדים לבא שם תחילה כמאמרם ז"ל, כי על כן נאמר ה' מסיני בא ולא אמר לסיני בא כי שם היה ובא להקביל פניהם. ואף גם זאת מאהבתו והמלתו בישראל עמו, כי הנה הגם הלום יפלא לב המשכיל לאמר מפני מה הקדימה שכינה לבא ששת ימים והשכם והערב ושלוח את אבינו רועינו משה ידבר אל בני ישראל והיותו הוא מול האלהים לקבל תשובתם ולהביא את הדברים אל האלהים, והכל היה אפשר להעשות ביום אחד או ביום החדש שהיה ראשון להשראת שכינה בהר או ביום שישי ולא תקדים שכינה לבא ששה ימים, רק אין זאת אפס כי עז אהבתו מאד איתנו כי חלק ה' עמו יעקב חבל נהלתו. ח"ב תכלית יציאת מצרים לקדשנו בקדושה עלינו כי הנה מאז הוציאנו ממצרים גזרה חכמתו יתברך להפליא לעשות להעלותנו כמתהומא דארעא עד רום רקיעא תחת היותנו שקועים בטיט היון טומאת מצרים וגילוליה, עלה נעלה מטומאה לטהרה עד נתקדש ונהיה קדושים ממלאכי השרת ונהיה מרכבה אל השכינה בגוף ונפש מתעלסים באהבתו כל עם ה' נביאים, אלא שלהיותנו יוצאים מתחת סבלות טומאת מצרים לא עצרנו כח לקבל התורה עד התקדש החדש השלישי. [מלקט מנחת יצחק]

סגולת המצוות לעורר עליונים, וביאור הכתוב כי חלק ה' ואולם יתר פרטי הכוונות שבספירה הזאת עמקו מאד ולא כל אדם זוכה לתעלומותם כי אם מי שכריסו מליאה לה הדעת והתבונה וכל אדם אינו חייב אלא כשיעורו, כי כל מצוה אפילו הקלה שבקלות יש לה כח ושורש במרכבה עליונה אשר משם נמשך הענין למטה בארץ ובקיום המצוה מתעורר הכח העליון דוגמתו ושורשו למעלה ומוסיף כח ונבונה בפמליא של מעלה, ואף כי לא ידע שכל רמיות הענינים יש לכל איש ישראל לאל ידו לעורר כח העליון ועל זה נאמר כי חלק ה' עמו כי הקדוש ברוך הוא חלק מכבודו להם ויפה באפס נשמת רוח חיים והחלק ידובק בכל, כמו המשיחה והחבל הקשור בראשו אחד למעלה וראשו השני למטה שמי שאוחז בראשו של מטה ומתעסק בו בכל כחו מנענע ראשו העליון כמו שכתבו המקובלים הקדמונים ז"ל, וכבר כתבנו בזה באורך בפ"ז דפסח ע"ש. ועיקר חבל לבוין בלבו כפי כח ידיעתו ויחשוב במחשבתו שלא נעלם ממנו שיש עוד פנימיות ענייני הסודות, ויהיה לבו לשמים בתחינה ובקשה שיהיו לרצון אמרי פיו והגיון לבו כאילו כיוון כל אלה ויכולו כוונתו עם מעשה המצוה של היודעים והמכוונים תעלומי הדברים כמו שכתבנו שם. ח"ב יתירה ישראל מכל העמים במעמד הר סיני יקר התפארת ועוז ההדר זה החדש רב הקדש עוז ותפארת"ת במקדשו שקדשוהו שמים במעמד הר סיני בשישי בו, אשר בחר בנו מכל העמים והנחילנו את תורתו במעמד הקדוש ההוא ונפלינו מכל העם אשר על פני האדמה, והורם ונשא גבה מאד קרנם של ישראל ולו שתו איש עדיו עליו, מאורות נתן סביבות עוים ויט שמים וירד, האירו ברקיו תכל ראתה ותחל הארץ, ויעבור מלכם לפניכם עין בעין נראה ה', ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל את דברי הברית עשרת הדברים, וכל העם רואים את הקולות לכל דברות ולכל אמירות, פה אל פה ה' יקבנו כל עם ה' נביאים ויאמרו הראנו נא את כבודך, לא עשה כן

לקחי הפרשה לשבת – יכול כמוני? ראו דבר פלא שאפשר...

ועל האב למולו בן ח' ימים מעם ידע מאוס ברע יבחר בטוב היינו שתחלת לידתו בקדושה. וזו מצד שאו"א המולידים גופו הם זרע יעקב שיש בהם קדושה ואפילו יהיה מי שיהיה יש בהם שורש קדושה ובכח אותו השורש הוא הולדת גוף זרעם גם כן בשורש קדושה (ואף הנרם שבשם ישראל יבנו כשנתניירו יש בהם רושם בשורש כח להכניס לזרעו מצד אברהם דנקרא גם כן ישראל כמשאול (בר' פ' ס"ג) שהוא אב לגרים ובכל או"א יש שורש קדושה מיעקב ומאמהות, ושעל ידי זה כנסת ישראל דבוקים בו ית' כמ"ש ואתם הדבקים וגו' ונאמר כאשר ידבק האיזור וגו' כן וגו' כי אמרו בשיר השירים ע"פ ולבי ער דהקב"ה לבן ש"י כמ"ש צור לבבי וגו' ונאמר חלק ה' עמו, והגם דזה מצד הנשמה שנפח באפיו שאמר בזהר דמתוכו נפח, מ"מ גם הגוף המלבישה כן. דהמחובר לפהור טהור, וכח או"א שנעשים שותפים להקב"ה הוא מצד שהם זרע יעקב דנקרא ע"ש של הקב"ה, כמ"ש במגילה ע"פ ויקרא לו א' וכו' וצורתו חקיקה בכח"ב, ונקרא שמש וירח כמפורש בתורה בתלום יוסף, והם קוב"ה דשמש נקרא הקב"ה כמ"ש בסוטה (ד' י' א') בשמשו וירח שכנינה וכנסת ישראל ומצד זה מצות מורא או"א שמרמו כמ"ש (יבמות ו:): לא מן המקדש אתה מתירא אלא ממי שציוה על המקדש כו' כן מורא או"א שמרמוזים לקב"ה כדאיתא (ברכות לה.) מקרא דנוזל אביו ואמו היינו שנוזל להקב"ה וכנסת ישראל, שמע בני מוסר אביך זה הקב"ה ואל תטוש תורת אמוך זו כנסת ישראל וע"כ א' ר"י איקום מקמי שכנינתא וכו' וזהו פתיחת הפ' דקדושים תהיו שהוא כללא דאורייתא כי זהו כלל מכוון התורה כמ"ש ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגו' קדוש, וכהנים היינו קדושים כמ"ש בר"פ אמור, ובשעת מתן תורה שנעשו חרות מיצר הרע היו כן, דהקדושה שאמרו פרושים תהיו היינו פרושות מתאות גופניות המותרות ולקדש עצמו במותר כמ"ש הרמב"ן, ואמר זה לכל עדת ישראל אחר שחזר יצר הרע למקומו ואיך יוכלו כ"י לזכות לזה, וע"ז הקדים ב' מצות אלו, כי מורא או"א הוא מצד הקדושה שבו בתולדה מהם, ומוראם מכנים גם כן מורא שמים בלב ומעורר להוציא קדושה זו לפועל בהתגלות לבו, ומצות שבת הוא מה שהש"י מכנים קדושה או בלבבות בניי כמ"ש כי אני ה' מקדשכם, והקדים מורא או"א דמצד שהם קדושים מצד האבות מקדש אותם הקב"ה במצות קדושת שבת שהוא מתנה טובה לישראל והאומות מצד שאין בהם קדושת אבות אף שישבות בשבת, עכו"ם ששבת חייב מיתה(סנהדרין נו:): ולא די שלא ישיג שום קדושה אלא עוד עוסקים בדברי תפלות ע"י שבתם במנוחה ואכילה ושתיה, כמ"ש במגילה (ד' יב:): ורק לישראל מקדש הקב"ה בקדושת השבת מצד שהם זרע קדוש, ולכן הקדים מורא או"א לשבת, ועל ידי שני הקדושות הללו יכולים ישראל לזכות להיות קדוש כמוני:

וזהו"ק [פא ב'] ד"ה איש דא כללא דאורייתא מקיש החילו כו' מאן דהחיל מהאי נטיר להאי ע"ש, וע"כ מה שייכות זל"ו דמאן כו', גם צ"ב על פתיחת פ' זו כללא דאורייתא בזה, ועל שבת כתב הרמב"ן ז"ל אזהרת שבת רבות בתורה כמו ע"ז מפני שגם היא שקילה ככל המצות, ואמנם לפ"ז היה שייך לכתוב בכאן אזהרת ע"ז מקודם ואחריו מצות שבת ששקילה ככל המצות כמו בעשה"ד. וגם מה שייכות מורא או"א ולמה הקדימו לכל קודם שבת ובעשה"ד הקדים שבת לכיבוד או"א, אך הענין כיבוד הוא מ"ע שבת מאהבה נאמרם (קידושין ל.) איזה כיבוד מאכיל ומשקה וכו' ואהבה ויכול לאהוב כל אדם מישראל, כמ"ש בתש"ו מהר"ל (ס' א') שנשאל אהא דשמעון העמסוני הו' דורש כל אתין שבתורה כיון שהגיע לאת ה"א תירא פירש ולמה לא פירש כשהגיע לואהבת את ה"א, והשיב שאין גבול לאהבה ויכול לאהוב כל נפש מישראל כדכ' ואהבת לריעך כמוך ע"ש, ואמנם יש צד שהאדם יקיל לעצמו בענין כיבוד או"א. שהם הביאו גוף האדם לעולם, ואף שגם האומות מכבדים או"א הוא מצד שיעקר אצלם תענוגים גופניים ותאות רעות שבעולם לכן מכבדים או"א שהביאו גופו לעולם, מה שאין כן ישראל קדושים [אצלם העיקר הוא הנפש ולא הגוף ועכ"פ אתם קרוים אדם ולא או"א כמ"ש בזהר הקדוש דהנשמה היא דנקראת אדם והגוף נקרא בשר אדם והנשמה מרם התלשבה בגוף היתה נקיה וטהורה והגוף מושבה להמדת עוה"ז וע"כ] איתא בגמרא (עירובין יג:): נמנו ונמרו טוב שלא נברא משנברא ולמה יכבד או"א שנרמו לו לצרה זאת שהם בראו הגוף. ולכן כ' מקודם מצות שבת שמברר שהגופים של ישראל [הם גם כן קדושים שמצוה לענג את השבת באכילה ושתיה] ועל ידי זה הוא מכנים קדושה בלב) כדאיתא במדרש רבה (נשא פ' י') מקדשו במאכל ובמשתה ואמרו אתה אוכל ושותה ומענג את נפשך ומקבל שכר והיינו מצד כי ישראל יש להם קדושת הגוף גם כן ולכן כ' אחריו מצות כיבוד או"א שצריך לכבד אותם מצד שהביאו גופו בקדושה לעולם, ואמנם בפ' זו כ' מורא או"א ואיך יתכן לירא משום נברא שבעולם זולתי ית"ש, ור"ש שדרש לרבות ת"ה יש שייכות מצד שהת"ה מלא קדושת כבוד אלקותו ית"ש והוא חלק אלקי ממש ויראתו מת"ה היא יראת הקב"ה דמורא רבך כמורא שמים אבל איך שייך לירא [מהם ואמרו בקידושין (שם) דהוקש מוראם למורי המקום, אך באמת גם מוראם בכלל מורא שמים וכמ"ש בגמ' (שם) כד שמע קל כרעא דאמי אמר איקום מקמי שכנינתא דאתיא, כי יעקב אבינו ע"ה שמתו שלימה שאין בזרעו פסול דכל הגופים מזרע יעקב יש בהם שורש קדושה דעכ"פ אף על פי שהטא ישראל הוא ולא ידה ממנו נדה, וכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר ועמך כלם צדיקים, ובזהר הקדוש איתא אע"ג דהרבה פ"י כיון דאתגזר איקרי צדיק והמילה הוא בבשר ובקדושת הגוף

פלפלין מפלפלין – חלאקה בספירת העמר

שהחמיר אפילו קודם שהגיעו לחינוך, וראה בלבוש שם ס' תקנא ומשנה ברורה שם פא, ואף שהם מדברים על בין המצרים הורה הגר"ש אלישיב שלא לחלק בין אבלות הספירה לבין המצרים לענין זה, והובא בהל' חג בחג עמ' סמ, וכן המנהג בכל מקום, בשם הגר"ש שלא לחלק סתם אבל בחלאקה מותר להקל. ולדעת הרב אברהם יוסף שליט"א מותר לגזור לו תלתל אחד או שנים אך לא לספרו. ונכון יותר להקדים לפני הפסח כי למעשה אין הלכות חלאקה בשו"ע.

ענין החלאקה לא מוזכר בשולחן ערוך נשתדל להביא כאן מעט מחז"ל לשפוך מעט אור על סוגיית החלאקה. איתא בשער הכוונות דרושי פסח דרוש יב ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רשב"י ור"א בנו אשר קבורים בעיר מירון כנודע ואוכלים ושותים ושמהים שם. אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחד ביום ל"ג לעומר, הוא וכל אנשי ביתו, וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא, וזה היה פעם הא' שבא ממצרים. אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אח"כ. והה"ר יונתן שאנ"ש העיד לי שבשנה הא' קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל שהוליד את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משתה ושמהה.

והרה"ג שמואל אליהו שליט"א כתב: בשער יש כוח היות גדול – ולדוגמא ראה את סיפור שמשון. לכך שער נמצא בגוף האדם בעיקר במקומות שבהם יש הרבה חיות. נשים מגדלות שער ומכסות אותו בגלל שהן צריכות להביא הרבה חיים לעולם – אם כל חי. בשלוש השנים הראשונות הילדים גדלים ביחס הרבה יותר גדול מאשר בכל חייהם ולכן משאירים להם את השער. בגיל שלוש או מספרים אותם כדי שלא להרבות שער – שלא להמשך לצד החייתי של האדם יותר מידי. וידוע ששיער זה דינים ונלע"ד שגם בעומר אפשר לחלק בילדים טהורים בני 3 שהעיקר הולך אחר כוונת הלב והורים שכל מטרתם לגדל את בנם בקדושה ובטהרה ובצרוף שאינם חייבים כאבילות וביום היותו בן 3, וגם שזה לא תספורת ממש אלא רק תלתל קטן לסימנא מילתא ולשמחת ההורים אפשר לחלק ומותר.

ובשערי תשובה (ס' תקלא סק"ז) כתב שמותר לעשות חלאקה בימי חול המועד. ובשו"ת אור לציון חלק ג – הערות פרק יז – דיני דברים הנהוגים בעומר ומאותו טעם [שמותר לעשות חלאקה בימי חול המועד] נראה להתיר לספר קמנים בימי העומר. שהרי אף באבלות ממש אינם חייבים, וכמו שכתב הש"ך ביו"ד בסיומן ש"מ בנקודות הכסף בסיומן ש"מ סעיף כ"ו, שאין בקטן דיני אבילות כלל, ודלא כהט"ז שם ס"ק ט"ו. וזהו לעומתם כתב בתרומת הדשן ס' קנב שיש להחמיר בקמנים גם משום אבלות וגם משום עגמת נפש של ההורים, וראה עוד במגן אברהם תקנא לח וחי אדם קלג יח

אחי ורעי הנה ידוע ומפורסם צורך עבודת המידות בכל שנות חיינו שזה עיקר עבודת חיינו ובפרט בימי העומר כהכנה כדבעי לקבלת התורה בפני האישי כל אחד לפום הורפיה . ואמנם כולנו קוראים בשבתות שבין פסח לעצרת פרקי אבות, אבל עדיין הדרך הסלולה כיצד להתקדם בדרך ישראל סבא לא ברורה מספיק לזמנינו הלכה למעשה כדי לעצור ולקבל החלטה אמיתית בעצמי להתחיל לתקן את עצמי בקום עשה. ולכן ראיתי לנכון להביא מעט מחז"ל הקדושים בעין "מדריך מקוצר ממש עיקר התמצית להתעלות בעבודת השם כל אחד כדרגתו וראיתי שיפה עשה רבינו אברהם אזולאי זצ"ל בספרו "בריכת אברהם" המחולקת לשקתות המים האיך ירגיל האדם עצמו במדות בהסבר בשפה השווה לכל נפש, אמנם נכנסנו כבר לשבוע השלישי של הספירה אך עדיין לא מאוחר להבין את מהות התהליך כולו בהסבר מתחילתו שבשבוע הראשון פועלת מידת החכמה. החכמה העליונה – הנה מדת החכמה הוא, שהיא פרוסה על כל הנמצאים בלם, עם היות שהיא נעלמה ונשגבה ועליה נאמר מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית. כך ראוי לאדם שיהיה חכמתו מצויה בכל, ויהיה מלמד להועיל בני אדם כל אחד ואחד כפי כחו, כל מה שיוכל להשפיע עליו מחכמתו ישפיעהו, ולא יעכבהו סיבה כלל, והנה אל החכמה שני פנים, הפן הראשון, העליון הפונה אל הכתר, ואין אותם הפנים מסתכלים למטה אלא מקבלים מלמעלה. הפן השני, התחתון הפונה למטה להשגיח בספירות שהיא מתפשטת בחכמתה אליהם. כך יהיה אל האדם שני פנים, הפן הראשון, הוא התבודדותו בקונו כדי להוסיף חכמתו ולתקנה. הפן השני, ללמד בני אדם מאותה חכמה שהקב"ה השפיע עליו, וכמו שהחכמה משפיע לכל ספירה וספירה כפי שיעורה וצרכה, כך ישפיע בכל אדם כפי שיעור שכלו אשר יוכל שאת והנאות אליו וצרכו, וישמור מלתת יותר משיעור שכל המושפע, שימשך ממנו תקלה, כעין שהספירה העליונה אינה מוספת על שיעור המונבל במקבל: ועוד מדרך החכמה להיותה משנחת על כל המציאות, מפני שהיא המחשבה החושבת על כל הנמצאות, ועליה נאמר כי לא מחשבותי מחשבותיכם, וכתוב וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח, ונאמר אשר אני חושב עליכם בית ישראל. כך צריך האדם להיות עניו פקוחות על הנהגת עם ה' להועילם, ומחשבותיו יהיו לתועלת עם ה' לקרב הנדחים ולחשוב עליהם מחשבות טובות כמו שהשכל לתועלת הנמצא כולו, כך יחשוב הוא תועלת החברים ויתיעץ עצות טובות עם ה' ועם עמו בכלל ובפרט, והיוצא מהנהגה הטובה ינהלו אל הנהגה הישרה, ויהיה לו כמו ושכל ומחשבה להנהיגו ולנהלו אל המנהג הטוב והישר, כמחשבה העליונה המישרת האדם העליון: ועוד החכמה מוחיה הכל כדכתיב והחכמה תחיה בעליה, כך יהיה הוא מורה חיים לכל העולם, וגורם להם חיי העולם הבא, וממציא להם חיים, זה כלל נובע חיים לכל: ועוד החכמה אב לכל יצוריו של הקב"ה, כדכתיב מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית, והם חיים ומתקיימים משם. כך הוא יהיה אב לכל יצוריו של הקב"ה, ולישראל עיקר, שהם הנשמות הקדושות האצולות משם, ויבקש תמיד רחמים וברכה לעולם, כדרך שהאב העליון רחמן על היותו, ויהיה תמיד מתפלל בצרת המצירים בצרה כאלו היו בניו ממש וכאלו הוא יצרם, שזהו רצונו של הקב"ה, כדרך שאמר הרועה הנאמן האנכי הריתי את העם הזה וגו' כי תאמר אלי שאהו בחיקך, ובוזה ישא את כל עם ה' כאשר ישא האומן את היונק, בחיקו ישא בזרועו יקבץ מלאים, עלות ינהל, הנכחדות יבקש ויפקוד, הנעדר יבקש, הנשברת ירפא, הנצרכה יכלכל, האובדת יחזיר, וירחם על ישראל וישא בסבר פנים יפות משאם, כאב הרחמן העליון הסובל כל, ולא יבול ולא יתעלם ולא יקוץ, וינהל לכל אחד כפי צרכו, אלו הם מדות החכמה אב רחמן על בניו: עוד צריך להיות רחמיו פרוסים על כל הנבראים, לא יבזם ולא יאבדם, שהרי החכמה העליונה היא פרוסה על כל הנבראים, דומם צומח חי מדבר, ומטעם זה נצטוינו בביזוי אוכלים, ועל דרך זה ראוי שכמו שהחכמה עליונה

אינו מבזה שום נמצא, והכל נעשה מאתו, דכתיב כלם בחכמה עשית כך יהיו רחמיו על כל מעשיו. ומטעם זה היה ענין רבי, שעל ידי שלא היה חס על בעלי חיים באו לו היסורין שהם מצד הדין, שהרי הרחמים מגינים על הדין, וכאשר ריחם ניצול מן הדינים, מפני שפרש אור החכמה עליו ונסתלקו היסורין, ועל דרך זה לא יבוזה שום נמצא מן הנמצאים שכלם בחכמה, ולא יעקור הצומח לא לצורך, ולא ימית בעלי חיים אלא לצורך, ואפילו הכי ירחם כל מה שאפשר. זה הכלל החמלה על כל הנמצאים שלא להבלם תלוי בחכמה, וזולתי להעלותם ממעלה אל מעלה, מצומח לחי, ומחי למדבר, לצרכו. וזמש"ל: (שוקת כד). ובשבוע השני נלמד האיך ירגיל האדם עצמו במדות הבינה והיא לשוב בתשובה אין דבר חשוב כמוהו, מפני שהיא מתקנת כל פגם, וכמו שדרך הבינה למרק כל הדינים ולבטל מרירותם, כך האדם ישוב בתשובה ויתקן כל מר, מי שמהרהר בתשובה כל ימיו גורם שמאיר הבינה בכל ימיו, ונמצאו כל ימיו ימי תשובה, דהיינו יכלול עצמו בבינה, שהיא תשובה, ויהיו ימיו מעוטרים בסוד התשובה העליונה. וראה כי כמו שהתשובה בה שורש כל הנמצאות בסוד היוכל, והרי החיצונים סוד נהר דינור הנכלל בקדושה בסוד הגבורות נשרש שם ויתפשט משם ויקרא התפשטות חרון אף, ובסוד וירח ה' את ריח הניחח יחזור העשן שהוא אל מקורו וימתקו המים והשקט החרון וינחם ה' על הרעה, כך האדם בסוד תשובתו עושה סוד זה. שלא תאמר שהתשובה טובה לחלק הקדושה שבאדם אלא גם לחלק הרע שבו מתמתק, כעין המדה הזו: ובוזה תדע שהרי קין רע היה ומנחש היה, ונאמר לו הלא אם תטיב שאת, אל תחשוב מפני שאתה מצד הרע אין לך תקנה שזה שקר, אלא אם תטיב ותשריש עצמך בסוד התשובה, שאת, תסתלק שם בסוד הטוב המושרש שם שכל מר עליון שרשו מתוק, ויכול לכנוס דרך שרשו ולהטיב עצמו, ולזה הפעולות עצמן מטיב האדם וזדונות נעשו לו כזכיות, הנה אותם הפעולות שעשה הם מקטרגים וסמרא דשמאלא, שב בתשובה שלמה הרי מכנים ומשריש אותם הפעולות למעלה, וכל אותם המקטרגין אינם מתבטלים אלא מטיבין עצמן ומשתרשין בקדושה כעין הטבת קין, והרי אם קין שב בתשובה היה זדון אדם הראשון נחשב לו כזכות, אמנם לא רצה לשוב ולכך כל סמרא דשמאלא מאתו, אמנם עתידין לשוב והם שבים ומתתקנים, היינו ממש מן הטעם שפירשנו, שהאדם משריש בעצמו סוד הרע וממתיקו ומכניסו אל הטוב, ומטעם זה האדם מטהר יצר הרע ומכניסו אל הטוב, והוא משתרש בקדושה למעלה, וזו היא מעלת התשובה שהאדם המתנהג בה צריך שכל יום ויום יהרהר בה ויעשה ענין תשובה דבר מה, ולא ישכח ממחשבתו שום יום, כדי שיהיו כל ימיו בתשובה. וזמש"ל: (שוקת כה). והנה הנענו אל השבוע השלישי ובו נלמד האיך ירגיל האדם עצמו במדות החסד עיקר כניסת האדם אל סוד החסד הוא סוד האהבה, ועיקר האהבה לאהוב את ה' תכלית האהבה, שלא יניח עבודתו על שום סיבה, מפני שאין דבר שיהיה אהוב לפניו, ולזה יתקן תחלה צרכי עבודתו ואחר כך המותר יהיה לשאר הצרכים. ויהיה האהבה הזאת תקוע בלב בין יקבל טובות מאת הקדוש ברוך הוא בין יקבל יסורין ותוכחות, יחשבם לאהבה לו כדכתיב נאמנים פצעני אהבה, וכדכתיב בכל מאדך ופירשו בכל מדה ומדה וגו', כדי לכלול כל המדות בחסד, ונמצא סוד הנהגתו מהמלכות, ועם היות שהיא פועלת דין קושרה בחסד, והיינו מדת נחום איש גם זו, שהיה אומר גם זו לטובה, רצה לקשרה תמיד בצד החסד הנקרא טוב, והיה אומר גם זו שנראה שהיא בשמאל קשורה בגבורה, אינו אלא לטובה שהיא קשורה במדת החסד, והיה שם דעתו אל צד הטוב במדה ההיא ומסתיר דינה, וזו היא הנהגה גדולה להקשר בחסד תמיד: בתיקונים פירשו איזו חסיד המתחסד עם קונו, והענין שגמילות חסדים שאדם עושה בתחתונים אינה במדת החסד העליונה אלא חסד בתחתונים, ועיקר החסד לגמול חסד עם קונו, ועתה צריך לדעת כמה הם מדות גמילות חסדים

חסדים בבני אדם וכולם יעשה עם קונו למעלה, אם ירצה לקנות מדת החסד, ולזה נאמר כי מדות גמילות חסדים הם אלו: ראשונה, בלידת האדם לגמול כל מה שיצטרך למוזנו, אם כן גם יעשה עם קונו, ויעלה בדעתו עד אצילות הבינה התפארת ויתקן שם כל מה שיצטרך, שיהיה אצילות התפארת לצד ימין, כדי שיצא הולד בלי מום כלל, כדאמרין ותוציא כאור משפטינו קדוש, דהיינו שיצא התפארת משפט לצד האור שהוא הימין, ויהיה קדוש נבדל מן הגבורות, ובוה נכלל היותו מכוון במעשיו לקשרו תמיד בחסד, ולהוציא מן הבינה בצד החסד, ואז יצא הולד מוזון ומלובן, וכמעט בוה נכלל כל אזהרה שבתורה, כדי שלא יעורר תגבורת הדינים שם ויהיה קושי בלדתה: שניה, לימול את הולד, דהיינו לעשות כתיקוני מצוותיו, שכל איזה צד קליפה וערלה המטפלת אל היסוד ימול אותה, וירדוף אחר כל אותם הגורמים שם ערלה ויחזירם בתשובה, בענין שבהיותו מל את ערלת לבבם גורם שיהיה הצדיק בלי ערלה, ויעמד בחוקה לתקן כל הדברים הגורמין שם ערלה, ולזה פנחס כשמל ערלת בני ישראל וזה אל כהונה, מפני שגמל חסד עם קונו בסוד המילה, שמל היסוד מערלת בני ישראל וזה אל החסד, וכן מזה ילמוד אל כל שאר מדות החסד: שלישית, לבקר את החולים ולרפאותם, כך ידוע שהשכינה היא חולת אהבה מהיחוד כדכתיב כי חולת אהבה אני, ורפואתה ביד האדם להביא לה סמנים יפים, כדכתיב סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים, ופירשו בתיקונים שסוד אשיות דהיינו כל הדברים הקושרים במלכות באיש י חסד ובאשה ה גבורה בשתי זרועות, ושם היא נסמכת עליהם, ומי שעושה זה סומך החולה בחליו. הב' רפדוני בתפוחים, פירוש שהיא קשורה בין נצה והוד שהם רפידתה והכל נכלל שם. ומלת לבקר החולה יורה לבקרה ולזכור ממנה ולחלות פניה, יקבל מאכל עליון ומשתה עליון מידה, כדרך שהוא בחולים

הנשמים כך יהיה בחולים העליונים, ורפואתם בידנו וראוי לבקרו: רביעית, לתת צדקה לעניים, וכן הם יסוד ומלכות עניים, והצדקה לעניים אלו פירשו בתיקונים דהיינו לקיים צ' אמנים, ד' קדושות, ק' ברכות, ה' חמשה חומשי תורה, בכל יום. ועל דרך זה צדקה היא מהתפארת וניתנת לעניים יסוד ומלכות, וכל מה שימשיך אליהם לק"ט מהספירות כלם, שכח"ה מסוד העומר העליון, ופא"ה שהיא מסוד המדות כדכתיב לעני ולגר תעזוב אותם, שאפילו התפארת נר למטה במלכות וצריך לתת לו מאלו העניים, וכן מעשר עני לתת המלכות מעשר אל היסוד הנקרא עני, ואם יקשרנה בתפארת יתן מן המעשר אל הגר, וכמה עניים נכללים בוה: חמישית, הכנסת אורחים, הם התפארת והיסוד, אורחים לתת להם בית מנוחה שינחו בו דהיינו המלכות, כיון שהם הולכי דרכים להכניסם שם, ולפי המתבאר בוזהר שזו המצוה מתקיימת באותם שהם הולכי דרך שיחו בתורה שגורמים שיהיו האורחים במלכות, וכן בוה הוא כל העושה ייחוד אל התפארת במלכות וקובע מקום לתורתו וכיוצא בוה, ועושה שהתפארת יעשה מלונו במלכות (ולתת לה שם בה אכילה) וכן פירשו בתיקונים, ואלו האורחים צריכים אכילה, שתייה, לוויה, דהיינו שצריך להכניס התפארת והיסוד במלכות, ולתת להם שם בה אכילה שפע עב שהוא מצד הגבורה המתוקה, ושתייה מן היין המשומר ומחלב המתמתק לקשר התפארת והמלכות, כן פירשו ברעיא מהימנא, והלוייה להביא עצמו ונשמתו שם עמהם בדיוקן עליון ללותם שם עוד להביא הספי' שם עמהם לעשות להם לוויה טובה והיינו ללותם, וכיוצא. כמה דברים הם נכללים בענין זה, זה הכלל ידמה צורך הדיוט ברמזותו ויעשה למעלה כיוצא בו, אחר שיהיה בקי בסודות. וזמשי"ל: (שוקת כו) בעזרת ה' נראה בשבוע הבא לימוד תיקון מידת הגבורה אי"ה [מלקט מנחת יצחק]

"יֵהָב לִיָּהּ יְדִיהָ, וְאוֹקְמֶיהָ" לֵב בּוֹעֵר וְכּוֹסֵפִים לְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ מִהַאֲדָמוֹר מִקְאֲמָרְנָא וְצ"ל

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף קדוש הדין שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמתרתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם כמצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הנאון המפרסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בגן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה" האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אנים לה, שופף אור קדוש ומצחצף וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מזויות שונות המשלכים את הלב ומגלים רק מפה מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בךריו הרבה משגים בפקלה, ודבריו דברים עמקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו כמדור זה הוא לשוננו הנהב ואתה ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הכלה רח' ולטוש נפשות פצועות הנקוקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה חדשה. ואור קדוש מפציע ומרפא ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמה, ובטחתי שנים מי שלא מכין בסוד הענינים, ימצא מרגוע הנפשו וכ"ש מי שכתב בא בסודם של דברים) ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות וכבריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבמעט שבן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלזה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה שכתב נכנס חדש אדר עקר ההקנה להרבות בשמחה ולהתבונן לקדושת ימי ספירת העמר ואל השיא חג השבועות מתן תורה, ולכן יש לנצל הזמנות פז זאת להתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וה' יהיה בעזרנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... על ידי עבודת ישראל ההגונה יכולים להוסיף שפע עד אין סוף. ומעתה נמתיק לך הענין שבריאית עולם היה על ידי דין וחקה גזרות אוריתא על כל הנבראים שנתן קצבה ושעור ומדה לכל נמצא, כמה יהיה שעורו דקותו, וכותו ועד כמה יהיה שעור קומתו

וכמה ישתלשלו ממנו וכמה יהיה כוח פעלתם קדור ומשער מאתו יתעלה אל הנאצלים ונבראים נוצרים ונעשים חק נתן ולא יעבור וכל זה מצד כלים החיצוניים חקה חקתי גזרה גזרתי עליו אין להוסיף. אכל בבחינות פנימיות על ידי עבודת ישראל ההגונה יכולים להוסיף שפע עד אין סוף, ויהיה התוספות מרבה מן העקר כמה שנאמר אם בן חקתי תלכו בבחינות הליכה ולא עמידה ובוה כל הטבעים מסור בידם שהרי שפע עקרים שלהם נתבטל בתוספות רב שפע שמוסיפין ישראל על ידי עבודה הגונה. ועתה נבאר שרש הענין סוד ח"ק ב"פ שעולה בגורה הוא בסוד קו המדה ועין בוזהר קיעה גראשית כי כל דבר שהוא גבול ומדה אינה אלא בבחינות דין. והמודד נקרא דין. וכוח הדינים הם נקראים בוצינא דקדוניתא וכשיורד אור זה פעולמות נקרא קו המדה הנותן מדה ותחום וגבול. ומקום הצמצום היה ביסוד המלכות העלמית באין סוף. והנה מלכות דין בעולמות ובהה"ג בסוד מנצפ"ך אלהים. ויסוד דנקבא נקרא בוצינא דקדוניתא ודע שיש בחינות פה של מעלה ופה של מטה כי דעת נניו בפמא דמלכא. ושם כוח ה' גבורות המשה מוצאות פה בכלים חיצוניים בסוד בגזרות עירין פתגמין פם ממלל רברבין, אשר משם נמשך שפע לצורך קיום הנבראים. כי על כל מוצא פי יהוה יהיה האדם. והוא נקרא חק עליון וסוד דאמא דעת דועיר הנניו בפמא דמלכא והוא לצורך המלאכים שנמשכין מזיוג עליון דנשיקין והם בחינות ארניה שור בחינות בהמה ובחינות וזוג שלהם בבחינות ארבע סוד ארבע אותיות אהבה נשיקין כפולין. וזהו טעם וזוג בהמה הנקרא בלשון רביעה והבן. ולא תצטרך לבחור שאמר על שיש לו ארבע רגלים. ודע אחי שסוד למד הוא בסוד המלמד לאדם דעת סוד שלושה יודין של והר"ב ר"י בע"כ דעת עליון דרדל"א אשר מכת זה כל בחינות דעת שמכריע בסוד שלושה הוא סוד למד ויסוד דאמא חק העליון דעת דועיר פמא דמלכא, הוא גם כן בסוד למד. והמכריע בהמה היה ועוף באינו מינו ממלך. וזוג וחק המלאכים בערוב טוב ורע ופוגם באות למד הזה המלמד לאדם דעת. וזה אסור אף בחוצה לארץ כי ונשלמה פרים שפתינו לא נתבטל לעולם בסוד נבגדות מדבר בך עיר אלהים סלע והבן. [מלקט מנחת יצחק]

מה אהבתי תורתך – למה אין מכונים בעמך כלל ?

עמדתו ותחבולתו על מה שפחד נכדו של הרשע שאין מכונים בעמך כלל והכתיב להסביר שאין אומרים תפון חלוא, רק תפון לאה אצל תפון רחל לא אומרים. ואמרתיו לזכור את הדברים פלי שכל אחינו בית ישראל יבינו מעלת ימי העמך וקדשם, וכילד יש לנהג בהם. פחד הרב בשער הפגות צענון פסח שעשה המאכל העליון הגדלה בדרך גם כמשל אותו פינח שנוול ונעשה בחור פון 25 שנים ולאחר יום טוב הראשון של פסח חזר לבחינת העבור, ומעשה הוא גדל לפי הסדר מעט מעט. כמשך פל ימי העמך כל יום מתקנים בחינה אחת ומדה אחת עד לחג השבועות הנכסף. וחז"ל הקדושים חששו מאוד מלחיות החילוניים בימים אלו פי על דרך המשל החשך לפנס והרס צענון, גדול יותר בזמן הפניה מאשר בשלב שהצננו פבר עומד על תלו והוא מוכן כל זכרו. יולא שפסח ומי העמך הם הכנה לחג שבועות והמשל בזה שפניכול בימים אלו אנוחנו בזנים את הצסים פמו שלל הצננו ויסודותיו (באחוזים על פי חכמי חזון) ולכן כריד שמירה מעולה. בהיות אנוחנו בני מלכים ורואים להיות בבחינת ישראל אשר בך אתפאר אמרתיו להעיר פמה הערות נחולות

מה אהבתי תורתך – למה הקדימו שיר ואחר כך מזמור ?

בשבת נתנה תורה וכי טוב יהודות לה' והיינו לתקן העבר וכמ"ש בפרדרא כד"א מודה ועווב ירוחם. ושבת מועיל לתקן העבר כמ"ש (שבת קיח:) שאפילו עו"עו כאנוש מוחלין לו, ולומר לשמך עליון ע"י תורה שבעל פה שיש בשבת התגלות לישראל מועיל לומר את הסובבים לשמך עליון, וכי בזה מזמור ואחר כך שיר דמדת שבת עיקרו תורה שבעל פה שהיא מדת מלכות, מה שאין כן בבני קרח שבאו לתקן פנם אביהם שאמרו כי כל העדה כלם קדושים ובתוכם ה', והיינו שאמרו שא"צ תורה שבעל פה שהוא כח אהרן וכמ"ש ואהרן אחיך יהיה לך לפה, ואמרו שא"צ כלל לתורה שבעל פה כי כל העדה וגו' וכמו שיהיה לעתיד דכ' ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כלם ידעו וגו' ומחס"ת כיון שנכתב בדבריהם בתורה אינו דבר בדוי, שאף שהם אמרו זה אבל התורה לא היתה כותבת דברי בדאי שאמרו, וכמבואר במדרש (תנח"ו פ' תולדות) (ונת' במ"א), וע"כ הדברים אמיתים כיון שנכתב בתורה שבאמת כל העדה כלם קדושים, אך מ"מ נצרך אהרן שהוא קודש קדשים כמ"ש ויבדל אהרן להקדישו קודש קדשים וגו', ועו"א משה רבינו ואהרן מה הוא כי תלינו עליו שעל ידי שאהרן משים עצמו כמי שאינו זוכה להיות מרכבה למדת אין שנקרא קודש קדשים, וכמ"ש בזה הקדוש (ח"ב קכא ע"א) וההכמה מאין תמצא אורייתא מהכמתא נפקת מאתר דאיקרו קודש וההכמה נפקת מאתר דאיקרי קודש קדשים והוא עת"ק דאיקרי אין (כמ"ש וח"ב ס"ד ע"ב) ובני קרח באו לתקן פנם אביהן לכן אמרו שיר מזמור, דאף דאמת דכל העדה כלם קדושים ובתוכם ה' ששמעו אני ונתקע ת"ת בלבם תורה שבכתב שהוא מזמור ולזה זכה רק אהרן שהוא מרכבה למדת אין ונבדל להיות קודש קדשים ולכן הקדימו שיר ואחר כך מזמור:

שבת שלום

בזה"ק (פ' זו נ"ו ע"ב) מאי שיר מזמור כו' שיר דאיהו כפול כו' וכן מזמור שיר ליום השבת, וכ"כ במדרש (תהילים צ"ב:א) כל עסקא דשבת כפול כו' מזמורו כפול כו' והענין עפ"מ"ש בתיקונים (תיקו"י י"ג) תנינא בשיר דא חכמה כו' רביעאה במזמור ודא היא דרועא ימינא כו' וכ"כ בזה הקדוש (רע"מ פנחס דכ"ג ע"ב) בזמור חסד כו' בשיר וברכה חכמה ובינה. והיינו דחכמה תורה שבכתב וזה נקרא שיר וכמ"ש ואתם כתבו לכם את השירה וגו' ונפ"ל מינה (בסנהדרין כא:) שמצוה לכתוב ספ"ת, ומזמור חסד היינו תורה שבעל פה שנקרא תורת חסד כמ"ש תורת חסד על לשונה, וזה תורה ללמדה זו תורה של חסד (כמ"ש סוכה מט:;) והיינו תורה שבעל פה שהוא ללמד לתלמודים, וכן אברהם אבינו ע"ה שהיה הראשון שהמציא התורה מדעתו וכמ"ש (בב"ר פ' ס"א) אב לא למדו ורב לא היה. לו כו' אלא זימן לו הקב"ה ב' כליותיו כמין שני רבנים כו' והוא לימד ופרסם אלקותו יתייש לכל באי עולם, וזה תורת חסד וזה נקרא מזמור, וכמ"ש (מגילה לב.) כל הקורא בלא נעימה ושונה בלא זמרה וכי בתוס' שהיו רגילין לשנות המשניות בזמרה כדי שיוכרו, וכ"כ (שבת קיג.) גמרא גמור זמרתא תהא והיינו דתורה שבעל פה נקרא מזמור מלשון לומר כל העריצים. שעל ידי התורה שבעל פה שהוא הרב חכמה מועיל לומר את העריצים לתקן הרב כעם וכ"כ (הרע"מ פנחס שם) מזמור כו' מסטרא דזמר דאורייתא וזמר דצלותא, ששניהם מועילים לומר העריצים, וזהו גמרא אף דלא ידע מאי קאמר מ"מ זמרתא תהא שמועיל להכריח ולומר כל החושים והקוצים הסובבים את השושנה העליונה, וזהו מ"ש דשבת שירו כפול, מזמור היינו תורה שבעל פה דשבת מדת מלכות פה תורה שבעל פה קרינון לה, וכ"כ בזה הקדוש (ח"א מ"ו ע"ב) ביום השביעי דא תורה שבעל פה. שיר היינו תורה שבכתב כמ"ש (שבת פו:) ודכו"ע

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות ותארות יתקבלו בברכה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תעזבו אותנו ונתקן במהרה הבאה א"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: ברמת אהרן בבית הפנסת המרכזי, בבית הפנסת מצדה, בישיבת גתיבות חיים, בבית המדרש ויששקא ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ועליו נשמת... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (<https://gilyonot.jewishoffice.co.il>) בכתובת <https://www.dirshu.co.il> ובדרישו בעלונים והודרות

<p>מיקאל פון אורנה ובני ביתו הצלוזה בכל הענינים</p>	<p>לרסואה שלמה והחלקה מהירה מרגלית בת סופיה שרה בת מרגלית שרה בת סופיה</p>	<p>לעלוי נשמת מו"א שפיריהו יוסף נסים בן בתיה וצלה"ה צבי בן ישראל ליפא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח מו"ה יגאל בן ארנה ז"ל אברהם בן ארנה ז"ל רועי בן אברהם ז"ל פרת אמי טובה בת יצחק ז"ל יוסף בן לוי ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל נ.ל.ב.ע. ב' אייר תשע"ו אפרים בן פאולינה ז"ל יעקב בן פאולינה ז"ל אורנה שושנה בת צפורה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל</p>	<p>להצלתה ערן משה בן שולמית עדיאל ארנה בן שרה זבולון יהודה בן רבקה אלהוה אלעזר בן צפורה מיכל בת שרה</p>	<p>לרסואה שלמה והחלקה מהירה מיכל בת שרה יצחק ארנה בן טובה יצחק לוי בן אסתר קמיטיאל בן לאה</p>	<p>ליוג האל נחום מאיר בן רבקה אפרון בן מרדכי ענני הגפן פנעבי הגפן דבר נאה ומתקבל</p>
--	--	--	--	---	---